

טריגרים בהוראה שלי

עדי טריגר מורה למתמטיקה, ברנקו וייס ע"ש אנה פרנק סאסא

"אני לא יכולה" היא אומרת ורוקדת מולי בחוסר שקט. הרגליים שלה רועדות, פיה נע בחוסר רצון ופולט ייאוש אין-סופי שהיא מושכת אתה לאורך שנים.

המספרים נעים מול עיניי כבמטה קסם, שרים לי: "אנחנו הקושי, אנחנו האתגר, מי שמפצח אותנו יהיה מאושר".

אל המתמטיקה הגעתי ממש במקרה, אך את האתגר שבה אהבתי עוד הרבה לפני כן. כל פתרון, כל הצלחה, הם ניצחון קטן מול קושי. סיפוק מענג של קפיצה מעל מכשול.

התלמידים יושבים מולי בגיל שבו ה"אני" מתעצב. האם לייאוש יישאבו ויחלישו את אמונתם ביכולתם? האם יבחרו להתמודד, להתאמץ, להתגבר, וההצלחה תעזור להם להאמין בעצמם? בשביל הרגע הזה, האימון הזה, הלקח הזה לחיים. בשביל לשאוף להתגבר על קשיים. בשביל זה בחרתי להיות פה.

תלמידים רבים מדי שונאים מתמטיקה. היא קשה, היא דורשת סדר, אימון ומשמעת עצמית, כפי שכמעט כל תחום בחיים האמתיים דורש מאדם בוגר.

"למה אני צריך מתמטיקה", הם שואלים אותי, ואני עונה: "מתמטיקה היא כמו חדר כושר למוח. ככל שנפתח אותו נוכל לעבוד אותו, לחזק אותו, לשאוב ממנו הרבה יותר, בכל תחום שנבחר בחיים".

אל ההוראה התגלגלתי בתכנית הסבה של עובדי היי-טק להוראה. עבדתי כחוקרת בחברת ביוטק, נהניתי מחיי הנוחות שיש להיי-טק להציע, אך חיפשתי לעצמי יותר. חיפשתי משמעות, עבודה עם אנשים, דינמיות, תרומה.

את כל אלה ועוד מצאתי בעבודת ההוראה.

בתחילה לימדתי רק ביולוגיה - האהבה הגדולה שלי. הבאתי את התשוקה לידע ואת הפליאה מהטבע לכל שיעור, זכיתי לשמוע תלמידים שאמרו לי "המורה, את מעיפה אותי, בכל פעם אני יוצא מהשיעור מהורהר ומעורער על חיי. אני צריך ללכת לחשוב על זה..." המילים קעקעו בי אור ובחירה ללמד עם המון אהבה, כי היא ממשית ומוחשית בעולם הילדים.

למתמטיקה נקראתי בצו השעה, והצבתי לי יעד להילחם בשנאה של התלמידים לעולם המתאגר של המספרים. כדי להפוך את הלימודים למשמעותיים ונסבלים יותר עבורם אני משתדלת כל הזמן להפוך את המספרים לבעיות יום-יומיות שצריך לפתור, ולהנגיש להם את העבודה בדרכים שונות.

מאחר שתחום התנועה והספורט הוא חלק בלתי נפרד מחיי אני מזהה צורך של חלקם להתנועע תוך כדי למידה. המצאנו יחדיו תנועות המסמנות את הדרך לפתרון משוואות, וזכיתי בכיתה שרוקדת מול כל משוואה שעולה על הלוח. את משוואת הקו הישר ציירנו על הרצפה ונענו במרחב כדי להכיר את הנקודות. חלק מהתלמידים התחברו מאוד לצורת למידה זו, אחרים העדיפו את הלוח והמספרים, אך כולם עטו על עצמם חיוך וקלילות מול הריקודים והתנועה במרחב.

את הרצון להבין את התלמידים ולשכנע אותם ביכולתם הכנסתי לחיי האישיים, ומאז הייתי למורה למתמטיקה התחלתי לרוץ. למדתי שריצה היא בעיקר להילחם במוח, יותר מאשר להילחם בכושר הגופני. הנטייה להתיימש, להאמין שאי-אפשר, לשכנע את עצמי לוותר, נמצאת בכל קילומטר ובכל יציאה למסלול. בכל אימון אני לומדת איך להתגבר, איך להצליח עוד קצת, איך לשכנע את עצמי להתקדם בצעדים קטנים לעוד יעד, איך להגיע לנקודת הסיום. ואת המסקנות מכל אימון אני מביאה לכיתה.

אם הצלחתי לגרום לתלמידים לרצות להתקדם, להאמין ביכולתם, להבין שאם ישקיעו יצליחו, אלו הם הרגעים הממלאים אותי בעבודתי.

מתמטיקה היא עבורי חינוך: להתמודד, לא להישבר, לעבוד ברצינות ובסדר, לשאוף מעצמי ומתלמידיי ליותר, לקחת אחריות ולהתאמן.

למולי זכיתי לקום בחיך בבוקר, לאהוב את עבודתי, כי כל יום בבית ספר הוא אימון מחדש, עם האתגרים שהוא מציב והסיפוקים שהוא מעניק. ■